

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΟΝ περασμένο μήνα εξέδθη στο Παρίσι μία νέα συλλογή ερωτικών επιστολών μεγάλων ανδρών και ιστορικών γυναικών. Μεταφράσαμε από αυτές τις πιο τρυφερές, τις πιο ωραίες.

Ο Γκαίτε προς την Λόττε

Μπούφφ: «Ποιός νομίζεις πως βγαίνει αυτή τη στιγμή από την κιάμαρά μου; Λόττε, αγαπημένη μου Λόττε, δεν μπορείς να το μαντέψης. Είχα δεχθεί λοιπόν την επίσκεψη της κυρά Καθριν Λιάμπετ, της γράφας πλύστρας μου, της τόσο φλύαρης, που την ξέρεις και που σ' αγαπάει σαν παιδί της.

Ανέβηκε στην κιάμαρά μου, είδε το σκίτσου σου και φώναξε: — Καλέ, αυτή είνε το πουλάκι μου, ή Λόττε!

Παρ' όλο που είνε όλοένα φαρνίτα, το έλεγε αυτό με την πύ τρυφερή έκφραση που μπορεί να φαντασθί κανείς. Ατ' τη χαρά της μάλιστα μου φίλησε το χέρι και μου διηγήθηκε για σένα τί... συχαμένα παιδί που ήσουν μικρή!...

Την άκουγα χωρίς να μιλά. Ροφούσε τα λόγια της. Μου οχότανε να την άγκαλιάσω στη σκέψη ότι η γρηούλα αυτή σε κρατούσε στην άγκαλιά της όταν ήσουν παιδί. Μου φαινόταν βίη αυτή την ώρα σαν να πετούσε άορατο το πνεύμα σου γύρω μας.

Μου διηγήθηκε ένα σωρό πράγματα και για την Καρολίνα και για την Έλενη που δεν τα ήξερα, μα στο τέλος δεν μίλουσε παρά για την Λόττε, για την Λόττε και πάρα για την Λόττε, γιατί χωρίς την Λόττε όλα είνε άνοστα και κρύα. Άντιο, Λόττε, όχι άλλα παιά για τί σήμερα. Άντιο... Σε φιλώ στο λαιμά σου πηγουσιού σου... Άντιο!...

Η Γωάννα Μπέν, (αργότερα κόρησα Ντυμαρζαζ) στον λατρευτό της:

«Ναι, καλέ μου φίλε, στο έλα και στο έπαναλαμβάνω: Σε αγατώ με την καρδιά μου. Μου είπες βέβαια και σύ το ίδιο. Μα από μέρους σου δεν είνε παρά ένα κατρίτσιο. Ναι, ναι. Φοβάμαι πως ύστερα από την πρώτη ερωτική ήδονή, δεν θα με συλλογίζσαι πιά καθόλου. Άρχίζω να καταλαβαίνω τους ανθρώπους και θα σου ήω τί σκέπτομαι, πρόσεξε:

Δεν θέλω πιά να είμαι εργάτρια με το μεροδοιύλι. Θά ήθελα να είμαι κυρία του έαυτού μου. Θέλω να βρω κάποιον, ό οποίος να με συντηρή. Άν δεν σέ αγαπούσα, θα προσπαθούσα να σου τραβήξω χρήματα. Θα σου έλεγα πως πρέπει να κάνης την αρχή, να μου νοικιάσης μι κιάμαρα και να μου την επιπλώσης. Άλλά επειδή μου είπες πως δεν είσαι πλούσιος, δεν έπαυμένο. Μπορείς να με πάρης κοντά σου, στο σπίτι σου. Τά μόνα μου έξοδα θα είνε όσα θα δίνω για τά καπέλλα μου και το χτένισμά μου.

Έκατό λίβρες το μήνα θα μου είνε άρκετές. Κι' έτσι θα μπορούσαμε κ' οι δυό μας να ζήσουμε τόσο σύγχιαιμένοι!... Και δεν θάχης πιά περάσιμα μαζί μου.

Άν μ' αγαπάς, δέξου αυτή την πρότασί μου, άν όμως δεν με αγαπάς, τότε ής χωρίσουμε κ' άς ψάξη ό καθέννας να βρη άλλον την τύχη του. Χαίρε, σέ φιλώ με την καρδιά μου.

Ο Ναπολέον προς την Γωισοφίνα:

«Σέ περιμένο, είμαι όλος διώξ σου. Ή είκόνα σου και ή ανάμνησις της μεθυστικής βραδυάς που περάσαμε μαζί, δεν αφήνουν το μυαλό μου να ήσυχάζη. Γλυκειά, δούγικρη Γωισοφίνα, τί την κάνετε την καρδιά μου; Μου κρατάτε κάμα; Σάς βλέπω λυπημένη... Είσαστε άνήσυχη... Μιά μήπως μπορώ να βρω κ' εγώ ό ίδιος πούθενά ήσυχία;

Παραδόξωμα στο πάθος για να στίσω επάνω στην καρδιά σου και στα χείλη σου την φλόγα που με καίει. Άχ, αυτή τη νύχτα πρόσεξα πως ή είκόνα σου δεν μπορεί ποτέ να σέ αντικαταστήη εσένα την ίδια. Το μεσημέρι φεύγω... Σε τρέις ώρες θα σέ ξαναδώ... Ως τότε, mio dolce amor, χίλια φιλιά. Έσύ όμως μη μου δίνεις κανένα, γιατί μου φλογίζουν το αίμα μου...».

Από το χέρι σου αιώσε αυτό και λέει, δεν έλαβα. Θεέ μου, τί έγ-

κλήμα λοιπόν έχω κάνει; Γιατί σωπαίνεις; Θές να πεθάνω; Ξέρεις πάρα πολύ καλά τί άπεριόριστή δύναμη έχεις επάνω μου. Για όλη τη ζωή δικός σου... ΜΠΙΟΝΑΠΑΡΤΕ».

Ο Φερδινάνδος Λασσάλ στην Έλενη φόν Ντσαίνικες:

«Έλενη... Σου γράφο με τον θάνατο στην καρδιά. Το τηλεγράφημα του Ρίστωβ μ' έπληξε θανάσιμα. Έσύ, εσύ με προδίβεις. Αυτό είνε άπίστευτο. Μου δολοφόντες δίλους τους ιερούς όρκους με το στόμα σου και με γράμματα. Και άφου κατέκτησες διά της βίας την ποτιή αυτή καρδιά, που όμα δούη μιά φορέ, δίνετα για πάντα, με πετάς ύστερα από δεκαπέντε μέρες στην άβυσσο, γελώντας σαρκαστικά, ενώ εγώ βασανίζομαι σαν κολασμένος.

Θές λοιπόν να πετύχης έκεινο που δεν θα κιντόθαινε ούτε ή ίδια ή μοίρα; Θές να καταστνήφης, να εμπαιδίσης, τον ισχυρότερο άνδρα που και στις σφοδρότερες καταγίδες σπάθηκε αλόνητος, χωρίς καθόλου να λυγίση;

Έλενη, ή μοίρα μου βρισκται στα χέρια σου. Μα άν με θανατώσης με την άνανδρη αυτή προδοσία σου, τότε ή μοίρα μου άς πούη επάνω στο κεφάλι μου και ή κιάμαρα μου άς σέ παρακολουθί ως τον τάφο!... Είνε ή κατάρα της πιστότητος καρδιάς που είνε την συντραιψέ δόλια άνάμια στα χέρια σου. Και ή κατάρα αυτή πάντα... Ατ' εδώ που είμαι θα έξασκολουθήσω τις ένέργειές μου, για να σέ καρδίωω και ύστερα θα έρθω στην Γενεύη.

Η μοίρα μου επάνω στο κεφάλι σου, Έλενη!... ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΛΑΣΣΑΛ».

Η Γεωργία Σάνδη προς τον Άλφρέδο Ντε Μυσσέ:

«Ο Θεός να σέ φυλάη, φίλε μου, από την διανοητική και ψυχική κατάρταση, στην όποια βρίσκεσαι τώρα... Ναι, αγαπημένε μου, ή άγάπη είνε άρκετή για να έξαναλήθη μιά λογική ψυχή. Η άγάπη είνε μιά φωτιά που γίνεται διαρκώς μεγαλιότερη και πιο ζοσηή. Είνε ίσως το φοβερότερο, το μεγαλοπρεπέστερο και ύπομονετικώτερο έργο μιός όλόκληρης ζωής. Ποιά είνε δε ή ώραόσηση από τις δυό εποχές: μάς άγάτης; Τά δάκρυα της άελευσίας ή οι ύμνοι της έντιχίας; Έχω την ιδέα πως ή πρώτη είνε ή ωραιότερη. Είνε εκείνη που γεμίζει την ψυχή μας με τά ζωντανότερα συναίσθηματα. Είνε ένας δρόμος, γεμάτος κινδύνους και κάποιος που ανεβάζει όπισθός σου σέ άρπαστες κορυφές που στέκουν επάνω άτ' τον χαμηλό μονότονο κόσμο, στον όποιο φτωχώνουν οι άνθρωποι που δεν μπορούν να έπιβληθόν στον έαυτό τους... Θάρρος λοιπόν, καλέ μου φίλε. Θάρρος κ' ύπομονή. Πρώ πάντων δέ πίστις. Πίστευε σέ μένα και θα σου φύγη κάθε έγνοια και κάθε λύπη...».

Η κυρία Ρολάν προς τον φίλο της Μπιζό:

Φυλακή της Άγιας Πελαγίας

«Αγαπημένε μου, Δεν θα ήθελα να σου στείλω τίποτε άτ' εϊθείας, γιατί το θνομά σου είνε άρκετό για να κατασχεθί άμέσως το γράμμα μου και να ήνοχοποιηθής και σύ. Ήσρημη και ύπερήφανη περιμένο το θάνατο μέσα στη φυλακή μου. Άς γίνη το θέλημα του Θεού. Άρκει να σωθί ή πατρίδα μου, που συνταράσσεται από την επανάσταση.

Βρισκόμουν σέ φοβερή άγωνία για σένα προτού να βεβαιωθί για την φυγή σου. Το ένταλμα συλλήψεως που βγήκε έναντίον σου, με βάζει σέ νέα άγωνία. Μα έξασκολούθησε με θάρρος, φίλε μου, τις εύγενές προσάθειές σου. Άν σώσης την πατρίδα μας, θα έπιτύχης και την δική μου σωτηρία. Θα ήσυχάσω πρόβημα την ζωή μου άν γυρωθώ δια ύπηρεσίας μ' έπιτυχία την πατρίδα. Ο θάνατος, τά βασάνια και οι πόνοι δεν έχουν καμιά σημασία για μένα, είμαι προετοιμασμένη για όλα. Θα ζήσω ως την τελευταία μου στιγμή, χωρίς να δείξω δειλία ή άπορη ταραχή. Ο βαδισω προς την γυλολίνα, χωρίς να προμάξω, μηθνήζοντας τ' θνομά σου... Χαίρε, φίλε μου, χαίρε, πολυαγαπημένε μου.

Η ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΓΡΙΒΑ

Ο στρατηγός Γρίβας ήταν άνθηρωτός του καθήκοντος και δεν άνεγε άπώρογη καμιά παρεκτροπή.

Μιά μέρα, όταν ήσαν ύπονογός των Στρατιωτικών, επειδή έμαθε ότι ό τότε στρατιωτικός Ιατρός Βερνάρδος Έδωας δωραέν έπαι έπίδωμο σέ κάποιον πολιτή, τον έπιμώρησε με φυλάκισα, άν και συνδέταν μαζί του φιλικώτατα.

